

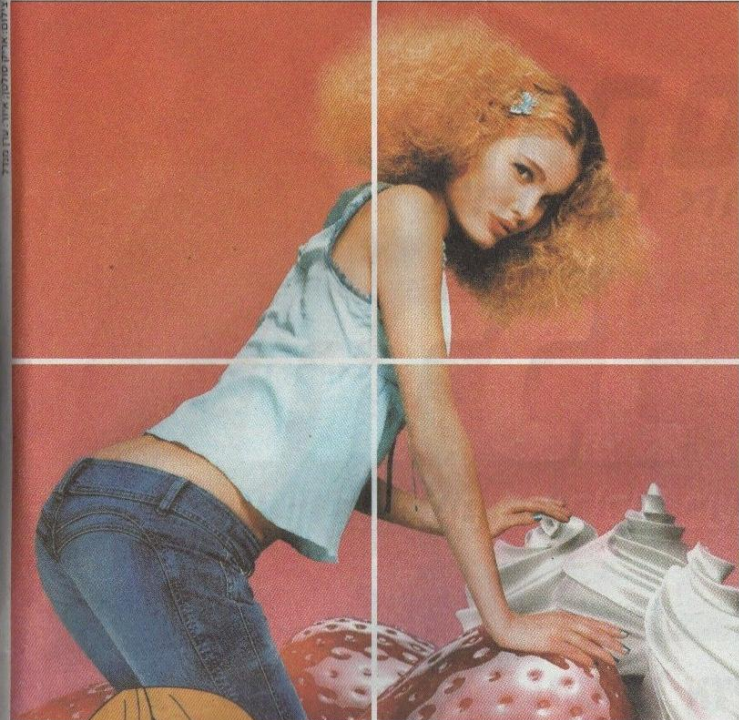
לאן נעלמו 71 קילו

"יאני מתחרט שרצתי לנשיאות"

"הגרדום מוכן. התליין
מחכה. הציבור כבר
הוזמן". משה קצב מסכם
אלף לילות ללא שינה

28 קלמן ליבסקינד

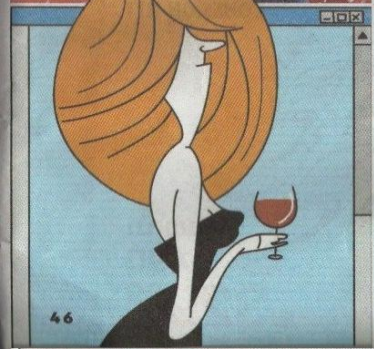
צילום: אריק פולמן, דיוויל מודל

←

"מותגי אופנה שילמו מיליוני דולרים לסלבריטיז כדי שיככבו במודעות הפרסום שלהם. אין בזה שום היגיון. זה קשור רק לאגו"

רנצו רוסו, האבא של דיזל, נועץ עוד סיכה בבועה הפיננסית, עמ' 68

→

"האוכל הטוב עשה אותי מאושרת. קיבלתי אומץ, ואחרי זה נרשמתי לג'יידייט ומצאתי את רונן, שהוא כל מה שדמיינתי לעצמי כבעל"

חיים החדשים של כוונת הלייף סטייל שירה וסרמן, עמ' 60

46

תוכן

16 מינאל ביתנו

מה אתם יודעים על מינאל צ'רנוי, חברו הטוב של שר התויף המיועד בממשלה החדשה אריק וייס

28 נשקצב בנה

ההשפלות. הרמעות. החלומות. התפילות. כך נראים חיויו של האיש הכי מושמץ במדינה קלמן ליבסקינד

46 מחכות למשיח

קטלוג המיפוסים המלא באתרי ההיכרות, פרק שני בסדרה. והפעם: נשים ללא גבולות אליעזר לזובסקי

54 רוסיה הלבנה

מועדון המעריצים של אדולף היטלר, מוסקבה. הכנסות ראש הניאו נאציות מרימות ראש לזק הרדינג, אובורבר

60 שירה צדופה

ככה הופכים לגורו של אכילה נכונה: שירה וסרמן הורידה 71 קילו ממשקלה ליעל בית'יוסיף

64 אמא חודגת

הסופרת הבריטית ג'וליה מיינסון זרקת את בנה לרחוב וגם כתבה על זה ספר חושפני נדב איל, לונדון

68 ג'ינס משופשף

משבר כלכלי? הצחקתם את רנצו רוסו. מייסד אימפריית דיזל מתפנן כל הדרך לקניון אייתי יעקב, מילאנו

מדורים

- 12 ייהנות גפן / מאבד תמלילים
- 14 רון מיבג / מבצע שלג
- 42 אלוהים שלי / טובלדה
- 58 אביב לביא / משקשק
- 74 ליאודה / מגלה
- 76 הארוחות שלנו / קבלו את
- 78 שרי אנסקי / ספגטים
- 80 הרוזוקי / השבוע זה יקרה
- 83 תשבצים / אחד מאוני
- 86 אודטה / הסורדר האורב

// מדוע צ'רנוי נאחז בליברמן בצורה כה חזקה? משום שהוא מקווה שליברמן יזכה לקבל את תיק ביטחון הפנים. אם לא הוא, אז אחד מאנשי מפלגתו. זה מה שיפתור לצ'רנוי את הבעיה העיקרית בחייו //

התחקירן אנדריו קאליסין גם שואל, גם עונה וגם הוטרף תביעת דיבה מצ'רנוי | עמ' 16

מעריב

בשער: משה קצב צילום: פיני סילוק
 עורך בפועל: דורון כהן עורכים: נועם שייך, רונן טל, אסף שניידר
 עורכת גרפית: טעה אלונים שניר עיצוב: אוני רחביץ, תרזה בן פורת
 ייהול מערכת והפקה: אמץ טוקעלי עריכה לשונית: ראומה דהן
 טלפון המערכת: 03-5632502 פקס: 03-5632065 דוא"ר: sofash@maariv.co.il © כל הזכויות שמורות. אין להעתיק, לתרגם, לשדר בכל אמצעי, לאחסן במאגר מידע, לפרסם או להפיץ בכל אמצעי כל חלק מודפס בעיתון זה

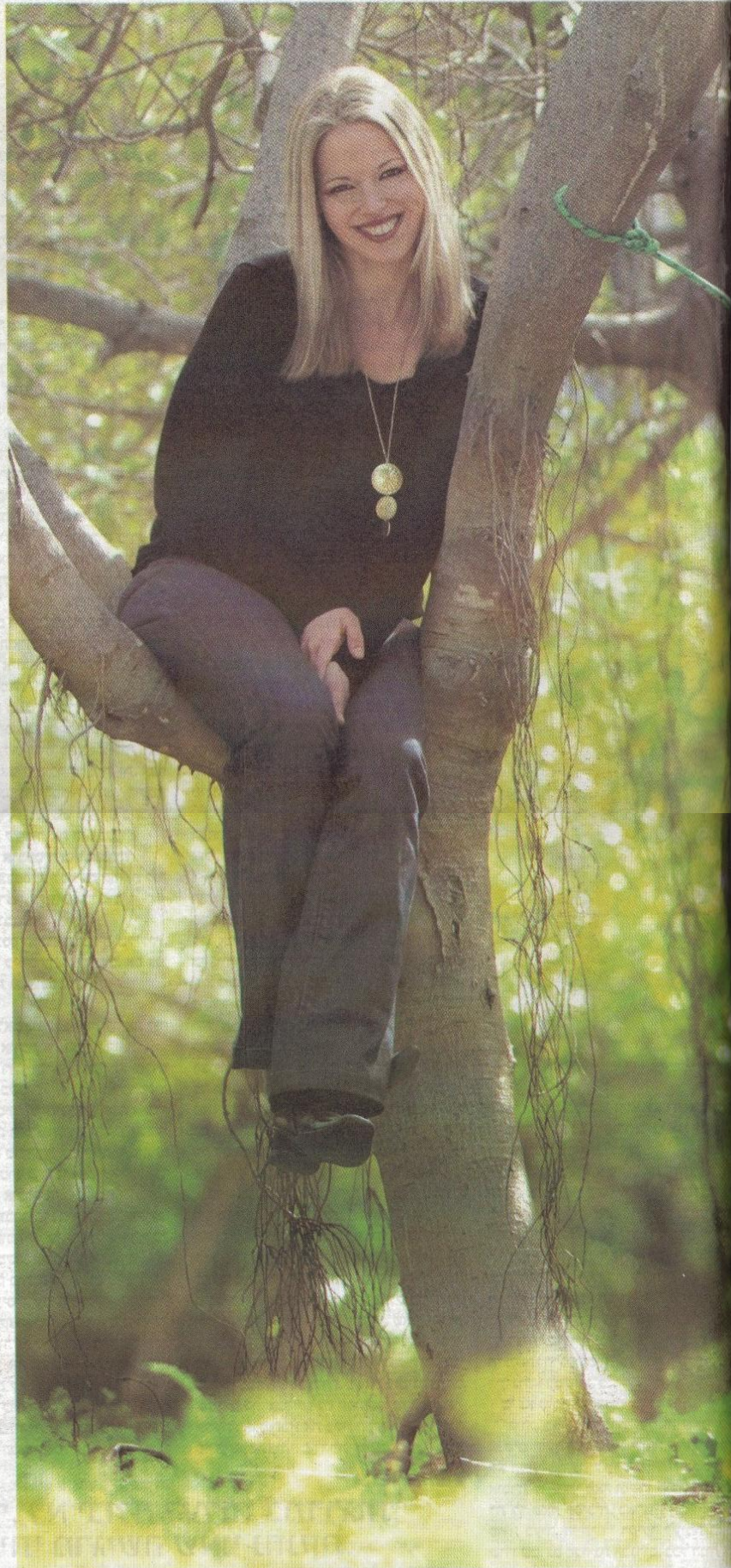

קשה ללכת לחוות למידות גדולות ולגלות שאת המידה הכי גדולה שם". שירה וסרמן

זה לא אני, זה השוקולד

ליטל בית-יוסף צילום: אריק סולטן

בגיל 24 שירה וסרמן
היתה כל כך שמנה,
שפעם קרסה תחתיה
מיטת קומתיים. סנדוויץ'
אחד יותר מדי שלח
אותה למסע שבמהלכו
השילה 71 קילו, בראה
את עצמה מחדש
כבלונדינית דקיקה
והתחתנה עם גבר
חלומותיה. וסרמן, בתה
של העיתונאית אורלי
אזולאי-כץ, הפכה
מאז לגורו של אכילה
נכונה. עכשיו היא
מסבירה איך גם אתם
תוכלו להיראות כמוה

רצים להיות מאושרים? בבקשה. הגה מתכון מנצח: אל תוללו שוקולדים בלילה. אל תותירו על מכון כושר. תהיו בריאים. תהיו רויים. תתפנקו על קינוח שבועי. את הרצפט הריאטיבי הזה, לצד מתכונים לעוף כסילאן ובתפוחים ("גורמת") ולדלר-רית אפריה בקינמון ("מעדן"), פיתחה שירה וסרמן, שמנה לש עבר שהתפכחה. היא היתה יכולה לערוב אתכם בכמה אנליזות פסיכולוגיות, משהו על שכבות הגנה והתבצרות, אבל לקח לה שנתיים וחצי לדרת 71 קילו, ועוד ארבע שנים להתרגל לבחור מידה 36 במקום 56. כך שאפשר להבין שעכשיו אין לה זמן לשטויות רגשיות. 24 שנות פחמימות וטראומות גיבשו אצלה את המסקנה הניצחת: שמנה זה באסה, רזה זה אושר. "היום אני מאושרת, באמת מאושרת", מתמוגגת וסרמן. "יותר מזה, אני עוזרת לאנשים. זה כיף. אני גורר".

סיפור ההתכווצות הפנומנלי של שירה וסרמן תועד בהרחבה בטור אישי מצליח באינטרנט בשם "חצי שירה". בטורה מפיצה החצי השריאה תוך שיבוץ אינספור תמר נות שלה מכל דתקופות. למשל, וסרמן פוערת לוע בלונדיני לצד פסל המבורגר ענק (הכיתוב: "שיומינו ציפס או המבורגר, אני מרגישה גיבורה עם הסלט שלי"). וסרמן כבדה ובורדה ממששת עגבניות בשוק ("שמנה או רזה, את השוק תמיד אהבתי"). וסרמן, מן, רזה ומאושרת, רוכנת בסיפוק מעל קרעי חסה ("נתתי הוראות למלצרים איך להכין את האוכל"). וסרמן כלה וקלה בחתונתה ("ביום הגדול בחיי, הייתי בשמים כשלא היה אתי"). כל אלה תורמים לחיווק מוסר ההשכל השיווקי בסגורמן של וסרמן – בחורות רוות ומאושרות חמושות בחיך לא מתבלה. תסתכלו עליה, ותרגו גם.

ובאמת, 500 תגובות בממוצע לטור והתפתחות מתבקשת לאתר משלה, הפכו את וסרמן, בוגרת לימודי תזונה, לכהנת ריאטות ולייף סטייל נערצת. מעין מירי בלקין פגשה את ארטה על קופסה של דנונה. עכשיו היא אפילו מנחה קבוצות. 350 שקל בחודש כלל פגישה אישית חובס, זה הסכום שיעלה לכם לגעת בחצי. בתמורה, החצי מתחייבת

החצי מתחייבת...
החצי מתחייבת...
החצי מתחייבת...

כשהתאהבתי במישהו הוא לא התאהב בי, והיה לי ברור שהוא לא התאהב בי כי אני שמנה".
 "זה היה ברור. כאילו, את יודעת, בחורה שמנה. אין לי אופי, אין לי כלום... יש המון נשים מלאות שיש להן אהבה ושמהן ובית וילדים, אבל זה קשה. להיכנס לחנות בגדים ושמתכרת תסתכל עליך ותגיד לך 'אין לי מה להציע לך במידה שלך', ואו ללכת לחנויות למיודת גורו לת ולגלות שאת המידה הכי גדולה בחנויות למיודת גולות. ידעתי שאני שמנה, אבל כל כך רציתי שוקולד וכל כך נהניתי מזה, והסכמתי באתו הרגע לשלם את המחיר של זה. השומן היה נושא ממש קב"ב".
 "כי לא קלפת שיש פול בחור?"
 "חייח, כן לא דיברתי על זה. זה שאני שמנה. אנשים ידעו שזה נושא שיהיה שווה ושווה. לא הייתי מודעת לגודל שהייתי בו. אם הייתי אומרת לי שאני מאה ומשהו קילו, הייתי אומרת לך שאת פסיכית. בארצות הברית זה קצת פחות בעיה. הייתי רי דיקוה לעומת האנשים שהיו שם. גם מבחינת הבגדים, בכל חנות הייתי יכולה למצוא מה שרציתי. אבל בארץ לא היה לי איפה לקנות, הייתי קונה בגדים נורא גורו לים עם כריות כאלה בכתפיים מהאיטיסו. בה

מינים, גם אם היא אלף קלוריות, ומאלף קלוריות לא מעלים קילו ולא חצי קילו. וככה אני חיה, ואני חיה הרבה יותר טוב מהרבה אנשים רעים שאוכלים במסעדות הרבה יותר ממני. אני ממש מאושרת מהדרך שאני חיה בה, והלוואי וכל אחד במדינת ישראל היה זה ככה".

פיל ענק בחדר

סירה וסרמן, 29, היא בתם הבכורה של העיתר נאית אורלי אולאי ועוד יונתן כץ. כשהתחתנה עם עשר התגרשו הוריה, ושלוש שנים אחרי עזבה עם אמה ואחיה את הבית ברמת אביב לטובת מגורים בפריז ובושינגטון, הכל תחת התיאור האקוטי "שליחות עיתונאית". לא צריך להיות פסיכולוג כדי להבין את התמונה המלאה: הילדה נטושה, ודה, מבולבלת, הילדה כוללת. אבל וסרמן מתנגדת בכל כוחה לאנליזה.
 "הייתי שמנה כל החיים, מגיל ארבע הייתי שמנה", היא מתחייבת. "הייתי השמנה בכל מקום, השמנה והגבוהה, הרולה. היו גידושים רגילים לגמרי, מן הסתם גידושים זה לא מצב נעים, אבל קורה, לא מסתירים טוב שיש אופי ציה. כשאמא שלי שאלה אותנו אם אנוחר או צים לנסוע לפריז, קפצנו בבית מרוב שמחה ורק רצינו שהיא כבר תחתום על החוזה וניסע. לא הרגשתי ודה, אבא שלי כל הזמן כל לבקר אותנו, אמא שלי כל היום יתהה בבית. אלו היו השנים הכי מדהימות בילדות שלי. אני מאחלת לכל אחד שיוכל לקחת את הילדים שלו לחו"ל. כל פעם שאני מדברת איתה, אני אומרת לה שהיא פשוט הפכה את החיים שלי לחיים הכי טובים בעולם".

בתאום, וסרמן מסרבת להטיל על מישהו את האחריות לכל כובד משקלה. יש לה רק איליבי אחד. "יש לי אהבה ושוקולד, ואני ממש לא קר ראת לזה הפרעת אכילה", היא מרייקת. "דווקא הייתה מודעות בבית, תמיד היה אצלנו ירקות ואוכל בריא. ואכלתי אותו, ואז קניתי שוקר לר. אמא שלי לא הייתה יכולה לעשות כלום, כי הייתי מתנגדת אליה בצורה כזאת היסטורית. היא ניסתה לשכנע אותי ללכת לדיאטה, כואי נתחיל ב'חור', וזה גרם לי לכעוס עוד יותר, כי ידעתי שהיא צודקת. לא הייתי מוכנה לש מוע. כשהבנת שלך טורקת לך את הרלת בפי רצוף ואומרת לך אני לא רוצה לשמוע על זה, מה תעשי? מה אפשר לעשות? היום אני חושבת, יכולה להכריח אותם לעשות דיאטה? אני יכולה רק לספר את הסיפור שלי. להראות תמונה של אמא, איך אמא נראתה, כמה אמא סבלה".
 והיא סבלה. "עברתי הרבה סבל בחיים בגלל השומן הזה", היא אומרת. "תחשבי כמה שנים ספספסתי. מבחינה חברתית לא השתלכתי בארץ, כי מה לעשות, כשרואים מקרר קטן כמוני, או לא מדברים איתי. אני מנסה לדבר וזה כן, טוב, מה נשמע, סבבה, ואחרי זה מתחילים לזוגות ואני הייתי נשארת בצד. ידעתי שאני שלוש פעמים החברות שלי, אבל כאילו התכחשתי לזה. וכאן כולם מביעים דעה, חופשי. מסתכ לים לך במסעדות בצלחת. כשאת מומינה צ'יפס אומרים לך 'אבל יש גם תפוח אדמה אפי', את יודעת. אז מצאתי את מקומי בחו"ל, כי החברה פחות שפטה אותי. פה הייתי שמנה, חריגה. נניח

אומר 'יאילה יאללה, קיצור קיבה, נכון?'.
 "לא נכון, עשיתי דיאטה הכי מאוונת בער לם", משכנעת וסרמן. "תחשבי איזה מדהים זה. אני לא מכירה אף אחד שירד כל כך הרבה בלי ניתוחים. כל עסקי הרפואה לא מדברים אליי. או זה לא רק עם אני עשיתי את זה תעשו את זה גם זה אפשרי, אלא איך עשיתי את זה".
 לא אבלת?
 "לא, פשוט התחלתי לאכול אוכל אמיתי. פתאום לאוכל נהיה טעם - זה המשפט הכי חזק שתיקח איתך מפה היום. הייתי קונה נשיקול" רה ולא מסתכלת איזה טעם אני קונה. לא עניין אותי, שחור, לבן, אגוזים, נטולה, עניין אותי לאכול שוקולד. היום למדתי ליהנות מאוכל. שיניתי לגמרי את המטבח שלי. אני נורא נורא אוהבת לבשל והמטבח שלי היה בני מהרבה פססות ופיצות וגבינות צהובות מגוררות על זה, יש לי טעם עם מוקרמים. ופתאום למדתי שאני יכולה לאכול גם אחרת וגם לא פחות טעים, אם לא יותר. פשוט פוצצתי את התפריט בירקות. פוצצתי. עד היום אני אוכלת המון ירקות".

וסרמן מנקטת על מגש ירקות כביר שמסר דר ביצרתית על השולחן, טובלת גמבה בצ' לוחית גבינה בשום ורוטר, ומכרסמת את כולה כוהכמה. "הצלחת האת? זה כלום", היא מתלה בת. "אכלתי כבר איזה שתיים כאלה היום. זה באמת טעים. לי. למדתי לאכול דברים בריאים. אכלתי טוב, ופעם בשבוע הייתי אוכלת קינוח גדול כזה טעים, או גלידה שאני נורא אוהבת עם ואפל ופארג' למעלה. והיה לי ממש כין, זאת הייתה חוויה. היום אני חיה ביותר מודעות. אבל תחשבי רגע למה אני חיה ככה. למה אני הולכת למכון כשר בבווקר, חמש-שש פעמים בשבוע. הרי אני לא היית לעשות את זה עכשיו".

בגלל שהלפת אובססיה באובססיה?
 "אבל זאת לא אובססיה, למה את קוראת לזה אובססיה? זה כוח רצון, זה עושה לי טוב".
 נכון, כי זאת אובססיה.
 "לא, אבל לאובססיה יש קונטרה שלילית. אני מכירה למכון כי זה עושה לי טוב. אם אני אוהבת את זה, זאת גם אובססיה".
 ברור.

"זה הרגל. אני לא מבינה למה את קוראת לזה אובססיה. אני לא אוהבת את המילה הזאת".
 לפתע מפציע רונן וסרמן, החצי זה שלוש שנים של החצי, כשביריו לפסופ אנה הפתח על הערך "אובססיה" בויקיפדיה. "הנה ההגדרה רה של אובססיה", הוא צוה ומניח את אצבעו בניצחון. "הפרעה טורדנית כפייתית! אם אתה קם בבוקר ואתה נטרף ועצבני אם אתה לא הולך למכון כושר, זאת אובססיה".

הקונפליקט האובססיבי מגיע לתומו, כשהח צי מהנהנת בפאומיות. "כן, כשאני לא הולכת למכון כושר יש משהו שמפריע לי, היא אומרת, ורונן מסתלק בתבוסה. "פשוט כי זה חלק מהחיים שלי. העיסוק עם האוכל תמיד יהיה, תביני. זה גם המקצוע שלי עכשיו, וגם תחשי בי שפעם הייתי עוד 71 קילו ואת מרגישה שכל דבר יכול להצית את זה מחדש. מישוה חותם לי שאני אף פעם לא אשמין? אני זאת הערר בה היחידה. מכון כושר זה הביטחון שלי. תמיד הפחד הזה יהיה. בתחילת הדיאטה נורא פחדתי לאכול עוגה. ואו הבנתי שמעוגה אחת לא מש

לחצות אתכם את הכניש מהצד של המדוכך כיס לצד של השמחים. ויש גם טיפ מכונן לחיים בצורת עוגת גור: פשוט תחליפי את החצי כוס שמן ברבע כוס מים ורבע כוס שמן.
 "זה כיף להיות רול מודל", מצהירה וסר מן בותרגשות. "זה מדהים, כי תקלטי מה קרה במדינת ישראל מאז 'חצי סירה'".
 מה קרה?
 "ישראלים מכל העולם שולחים לי מיילים. מסין, מפילנד, מדרום אמריקה. מאות אנשים פנו אליי. קיבלתי 10,000 אימיילים קורעי לב. בת שאמא שלה גוססת מסוכרת, ילדה בת 16 שצחקים עליה בבית ספר, חייל שכתב לי שהוא רק מחכה לטורים שלי כדי לשאוב כוחות. יש לי שלוש קבוצות בתל אביב, קבוצה במחיר עין, שתיים בראשון לציון והחלל ממא? יהיו עוד שתיים בחיפה, ואני מעבירה את השיטה שלי, שזה לאכול רק אוכל שהוא אוכל".

היא?
 "לא, זה גם שליטה ומינון. אני מעלה נר שאים לדין על כוח רצון, מוטיבציה, איך לה צליח בתהליך, מחלקת מתכונים, ובעצם מציידת אותם בכלים שהם לא יקבלו במקום אחר. איך מישוה אמר לי? 'צאתי עם תובנות גדולות שלא קשורות לדיאטה. אנשים לר מדים איך הכל יכול להתרסק שכבים, אבל הם יהיו בשליטה באוכל, ואת זה הם למדו אצל סירה וסרמן, זה ככה היא הצ' ליהא. והיא ארבע שנים לא חתם רזה. ואני אומרת להם בפירוט, כשאמם מגיעים אליי, אתם מגיעים כדי להתחיל את החיים הטובים, כי אני חיה את החיים הטובים. מבחינתי, המאבק הזה זה מאבק של כולם. לשמור, או לרדת עשרה קילו, או שני קילו, או שבעים קילו, זה אותו הדבר. היום הגעתי למצב שטוב לי עם עצמי, שאני אוכלת יותר כדי לא לררות".

למה?
 "כי בכמויות הספורט שאני עושה אני יכולה לררות. או לא, אני אוכלת הרבה".
 למה?
 "מה זה הרבה, אני אוכלת אוכל טוב, אני שר מרת לא לאכול מעט מדי כי אני לא רוצה לררות יותר מדי".
 למה?
 "כי אני מפתחת מקיצוניות".

"גירושים לא נעים, אבל זה קורה". וסרמן ואמה, אורלי אולאי

זו לא אובססיה

אל תיתנו למיליטנטיות העולצת של וסרמן לבלבל אתכם. הנחישות הרמטכ"לית הזאת, שפילסה לה את הדרך למערכת העיכול של עם ישראל, היא אותה הנחישות שבעבר גרמה לה להתערסל במיטתה מרי לילה עם המש חבילות שוקולד. בהמשך, 133 קילו של כין עזרו לה להבין דבר או שניים על קיצוניות. "לא היו לי שום טראומות", היא מתעקשת, "הייתי שמנה כי אהבתי שוקולד, זה הכל". כל מה שהיתה צריכה, לרבייה, כדי להיוולד מחדש, היה לגרום למפ על השוקולד האנוש של וילי ואנקה להיגרע בגסות. אפשר להאמין לזה, אם אוהבים דיס? ני, רק שהאינסטינקט החסדני הבריאי של רובנו

"את לא יכולה ללכת ברחוב בלי להתנשף, לא יכולה לעלות במדרגות. היו לילות שלי הייתי מסוגלת לנשום, הייתי מרגישה שאני נחנקת. וכשהייתי הולכת למסעדות, אז הייתי פותחת כפתור, כי אי אפשר לשבת ולפעמים גם הכפתור, טינג. או שנקרע לי הבגד ים באמצע הבריכה"

"כאן כולם מביעים דעה, חופשי. מסתכלים לך במסעדות בצלחת. כשאת מזמינה צ'יפס אומרים לך 'אבל יש גם תפוח אדמה אפוי'. פה הייתי שמנה, חריגה. נניח כשהתאהבתי במישהו והוא לא התאהב בי, היה לי ברור שהוא לא התאהב בי כי אני שמנה"

רות שהיום כחולט המרירות מתקשרת אצלי להרכבה נשים שמנות וזועפות כי אני מכירה כאלה. בגלל שהייתי שמנה, היום אני רגישה לבני אדם, רגישה לשונה, ואני בחיים לא מסתכלת על שמנים ברחוב. זה טוב לב שרק בנאדם שהיה מאוד מאוד שמן יכול להבין. אבל כל אחד צריך שיהיה לו טוב עם עצמו, ולי לא היה טוב עם עצמי. בכלל."

בריעבר, היו סימנים מטרימים לאפקט הכריך. היא כבר ניסתה לפני כן דיאטת כרוב, דיאטת עגבים, דיאטת לחמניות, במחצית הראשונה של ההשלה הגדולה היא אפילו השתתפה בקבוצת תמיכה ('לא רלוונטי איוו, הייתי בהכל'). אבל כשהיא נחתה בחזרה בארץ, בגיל 20, בא הרמז הבוטה מכל. וסרמן, שעד לאותה הנקודה חשבה שגשיקות זה רק העוגיות הזו עם המרגנז, מצאה את עצמה בעיצומו של ציד דיטיים מפורך ב"קופידון". ביום הגורלי ההוא, בגיל 24, היא כבר הייתה שלוש שנים בוגיות עם "אחיו של רצה אותי רזה, הוא פשוט אהב שמנות". היא חיפה שה סיבה לזה, והכריך המורעל הוא ענה על כל הקריטריונים. קרה לה מה שקורה לכל נחר רה חולת אתגרים. וסרמן התאהבה בסנדוויץ' היחיד שלעולם לא תוכל לעכל.

"זה היה מדהים", אומרת וסרמן. "זה היה שר נוי דרסטי. אני זוכרת שהסתכלתי במראה אחרי שירדתי עשרה קילו ופתאום הרגשתי עצם. זה דבר שבחיים לא הרגשתי. ואחרי שלושים קילו הרגשתי עוד עצם. פתאום אני מתחילה להרגיש מותן. כל בוקר הייתי מתעוררת רבע שעה יותר מוקדם בשביל לעמוד להסתכל מול המראה, לראות איך אני מצטמצמת, מה קורה לי. ופתאום אני מגלה שאני הרבה יותר יפה ממה שאני שמנה. התחלתי לראווג לחיים שלי.

כשהייתי שמנה הייתי לוקח חת בחשבון שכולם מסתכלים לימים עליי. עכשיו מסתכלים עליי, את יודעת למה? כי עכשיו אני כמו כולם."

רזה חשוב?
"בטח. כולם רוצים להיות כמו כולם. אחרת העסקים של דיאטות תזונה נכונה לא היו עובדים. כשאתה שמן בצורה מאוד חריגה או כל החיים סובבים סביב זה. הייתי פרנאודיית קצת, אבל אנשים יודעים שאפילו אם יום אחד אני אשמין, אסור להגיד לי כי אני נורא פגיעה בקטע הזה. זאת טראומה, כי אתה בעצם מפתח שיום אחד תאבד שליטה. וזה מה ששומר עליי."

ואם זה יקרה, זה באמת ידחיק בזה נורא?
"אני לא חושבת שאפשר להשמין בבת אחת 71 קילו, אבל אם משו יקרה, הריון או משו, אני אתפוס את עצמי משהו ולא אתן לזה לקרות. הסבל שעברתי בגלל השוקולד היה נוראי, היו לי צרבות והכל עלה לי. לא משנה מה אכלתי, אף פעם לא שבעתי. הייתי פותחת את הבוקר עם שני קראסטונים ועדיין הייתי רעבה. אני לא כל כך מזהה את המישהו שהייתי. היא נראית לי מוכרת, אני מכירה אותה, שלום שלום כזה, אבל זה. אני לא יכולה להגיד שזאת אני."

sofash@maarif.co.il

כל מה שהיא הייתה צריכה בשביל להפוך את חייה, זה כולה כריך צהריים שגרתי ומפוקק עם פסטורמה חמומת.

"קיבלתי קלקול קיבה היסטרי", משוחזרת וסרמן. "הרגשתי רע, הקאתי את נשמת, ממש סבלתי, ישבתי על הספה בבית ופשוט רעדתי מרוב שכאב לי. ואו החלטתי שזאת פשוט זעקה של הבטן שאומרת די. די, אני לא פח זבל, תפיסיק עם האכילה הנוראית הזאת. פשוט הרג-שתי נורא. שבוע התבודדתי ולא אכלתי, כלום כלום כלום. והחלטתי, ביום ההוא ששכבתי ככה במיטה, שכיום שאני מבריאה, אני בחיים יותר לא אוכלת ג'אנק פוד ודברים שעושים לי רע בחיים לא. לא משנה מה. באותו השבוע נפלו לי כל האסימונים. סתימת עורקים, שומנים בדם, טריגליצרידים, הכל נהיה לי ברור. כמו בנאדם שאומרים שהוא מת ורואה את כל החיים שלו או ראיתי את כל החיים השמנים שלי. וכמה אני שים ניסו להחזיר אותי, וכמה הם צורקים, ומה עשיתי לעצמי. ורציתי להגשים את כל החלום מות שהיו לי כל הזמן."

איזה?
"שאני אהיה יפה, שאני אהיה כמו החברות שלי, שאני אהיה רזה, שבחורים יתחילו להסתכל עליי, שלא יקראו לי שמנה יותר, שלא יגידו רובה וישר אני אסתובב. להחיל לחיות חיים טובים בלי שהמשקל הוא יפריע. כי אני זוכרת ששכבתי על הספה ופתאום אני מסתכלת על הרגליים שלי ואני אומרת 'ואו, הן ענ'קות'. אף פעם לא היה לי את הקטע הזה לפני. תבניני, זה היה בדרגה כזאת שעכשיו אני חייבת לקחת את עצמי בדיים ולשנות משהו. והתחלתי לרדת במשקל ופשוט לאכול נכון, והפכתי להיות בנאדם מאושר, פשוט מאושר".

תפסיקי.
"באמת. האוכל הטוב עשה אותי מאושרת. קיבלתי אומץ, ואחרי זה נרשמתי לג'ידייט ומצאתי את רונן, שהוא כל מה שרמינתי לעצמי לבעל שאני רוצה. חתין, גבוה ומדהים, שכר לם אוהבים אותו, מצחיק, חברמן. מישהו שיהיה שם בשבילי גם אם אני אשמין. וזוגיות אמיתית, בקיצור. לא מישהו שאיתי בגלל שאני בלונדית נית יפה או לא יודעת מה".

את רוצה להגיד לי שמהרעג שרזית לא תזוית שום דחיי?
"לא, יצאתי עם הגון גברים ואף אחד לא רצה אותי. היה אחי שאמר שלא נראה לו שאנחנו כל כך מתאימים אבל חוץ מזה, כולם רצו אותי. לא היה ברור אחד שאמר לי לא".

צפוי, עם המעריצים הגיעו הגפצים. "הת' חושה היא שפתאום שירה הרזה מראה שהכל אפשרי, ואנשים שמנים נמדדים מולה כמשו פחות טוב". נתנב בפורום "שמנות ויפות" בת' פוז. "אולי הצלחת בדיאטה אבל נכשלת בל' פתור לעצמך את הבעיות האמיתיות", הטיחו בה סוקבקים עוינים. אמרו שהיא לא יותר מרד' ואן בז שעושה את עצמה לבר רפאלי, שהיא ממוסדת, שהיא תורמת לסטריאוטיפים ולפר' לחן העריץ של הרזון. "להפך", מתנגדת וסרמן. "אני ממש לא מולולת בשמנים שטוב להם עם עצמם, אני מעריצה אותם. רק שידאגו לאורח' חיים יותר בריא. לא הייתי שמנה מרודה, למ'

זה לא נראה לך שטחי, לתת כזה משקל למשקל?

"מה אני אעשה, אני לא אחזיק לשנת את העולם. זה היה נורא לי אז. הייתי אומרת למש' פחה שלי: 'מה זה משנה כמה עור יש לי מסביב' לזרוע? לאחר 20 סנטימטר, ולי יש 50. מה, אתם שופטים בנאדם לפי העובי של הבשר שיש לו סביב העצם? ולא היו מגיבים, כי אין מה להגיד על כזה דבר. אבל את לא יכולה ללכת ברחוב בלי להתנשף, את לא יכולה לעלות במ' דרוגות, קשה לי לחשוב סלים מהסופר, בכל מקום מסתכלים. היו לילות שלא הייתי מסוגלת לנשום, הייתי מרגישה שאני נחנקת. וכשהייתי הולכת למסעדות או הייתי פותחת כפתור, כי או אפשר לשבת, ולפעמים גם הכפתור, טינג או שנקרע לי הבגרי ים נאמצע הבריכה. פעם שברתי מיטת קומיטת, איך שעליתי, נאנק".

זעקת הבטן

בגיל 24 החליטה וסרמן שנשבר לה. הייתה חר' שבים שפרץ התושייה הזה נבע בעקבות כניעה להבלי העולם המודרני, רצון לנקמה או תחושה פנימית ששהיה לנסות להסתכל לחיים בשחור בלי תירוצים, אבל אצל וסרמן הכל הרבה יותר פשוט. בגרסה שלה, הכל קרה בגלל סנדוויץ'.

נזיות למידות גדולות עדיין יש כריות, או הייתי נגיעה הביתה וממש פורמת את הכריות. זה להיראות אחרת, זה להתלבש בנגדי רודה כי אין מידות נורמליות. אבל היה לי נוח ככה, לפ' חות חמש-שש שנים".

אז בחירת לחיות שמנה?

"ברמה מסיימת, כי נחרתי בשוקולד. וכ' שאת שמנה את צריכה לחפות על זה באופי, או תמיד הייתי קונה מתנות לכולם, מי שהיה נחמד אליי היה מה זה מתוגמל. רק תאהבו אותי. גם הייתי משקיעה בהרבה מאוד בברים שהיום אני לא אשקיע בהם. למשל, איפור נורא יקר. הייתי כולי מאופרת ועם בושם הכי טוב, וכ' פנים הכל היה רוקב. מבינה הרגשתי רע ולא היה לי בשביל מי להתאפר והיו לי ערימות של בגדים שלא לבשתי כי בקושי יצאתי. התעסק בל' נורא בלייפות את זה במקום להתעסק בל' רוח. קינאתי בכנות כוסיות, וגם ידעתי שאני מסוגלת, כי ידעתי שאני יפה. כל הזמן אמרו לי את יפה, את כל כך יפה, אם רק תעשי דיאטה זה יהיה מדהים'. פעם היתה תחרות נערת השנה של 'מעריב לנוער', ואמרו לי 'את מה זה יכר' לה להיות שם, את גבוהה ובלונדינית ואת בטוח יכולה לזכות. ואני הייתי נשארת עם המעריב' לנוער' ביד אחת ושוקולד ביד השנייה".